

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΎ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνεχία εκ του προηγουμένου)

“Επί τέλους, σκεπτότανε, τί είχαν κάνει αυτά τὰ παιδιά, για ν’ αγαπηθούνε τόσο... Ναί!... Ἡ Μηλιά θὰ γινότανε πολὺ ὡμορφη... Αὐτὸ τὸ ὡμολογοῦσε. Μὰ ποιὸς ξέρει ἂν θὰ ἔβγαине καὶ καλή. Καὶ ποιὸς θὰ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ θὰ λύτρωνε πειὰ τὸ σπίτι ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς παρειακτοὺς;... “Ω! ἂν μπορούσε νὰ κἀνη τὸν κ. Ντουμάν νὰ πιστέψη τὴ Μηλιά, ὡς ἔνοχο μιᾶς κακῆς πράξεως!... Βέβαια, ὁ κ. Ντουμάν θὰ τὴν συγχωροῦσε καὶ τότε καὶ δὲν θὰ τὴν ἐδιωχνε... Μὰ τουλάχιστον θὰ ἔχανε κάθε ἐμπιστοσύνη πρὸς αὐτὴν, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε πειὰ καὶ θὰ τὴν ἄφηνε στὸ ἔλεος τῆς Πολυξένης...

Κι’ ἐνῶ ἡ κ. Ντουμάν εἶχε παραδοθῆ στὶς μοχθηρὲς αὐτὲς σκέψεις, ἡ Μηλιά ἀπεναντίας, ὑπακούοντας στὴν ἀγαθὴ τῆς φύσι, πλήρωνε μ’ εὐγνωμοσύνη κάθε καλὸ ποὺ τῆς ἔκαναν.

Μιὰ μέρα τὰ μάτια τοῦ κ. Ντουμάν προσβλήθηκαν ἀπὸ ἐλαφρὸ κρυολόγημα καὶ δὲν μπορούσε νὰ διαβάσῃ χωρὶς κόπο.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ πάρετε τὴν Μηλιά, ὡς ἀναγνώστριά σας, τοῦ εἶπε ὁ κ. Γκαζι. Σὰς βεβαιῶ ὅτι θὰ μείνετε πολὺ εὐχαριστημένης. Διαβάσει θαυμάσια... Δὲν φαντάζεσθε πόσο καθαρά προφέρει καὶ μὲ πόση ἀκρίβεια τονίζει καὶ χρωματίζει κάθε φράσι... Δοκιμάστε τὴν!...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ὁ κ. Ντουμάν, κάλεσε τὴ Μηλιά στὸ γραφεῖο του καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ διαβάσῃ κάτι.

— Τί θὰ σὰς εὐχαριστοῦσε καλύτερα; ρώτησε ἡ Μηλιά.

— Κι’ ἐγὼ δὲν ξέρω... Γιὰ ψάξετε στὴ βιβλιοθήκη... Σοῦ ἀρέσουν τὰ ταξίδια;

— “Ω! πάρα πολὺ, κύριε... Καὶ μάλιστα ἄμα εἶνε θαλασσινά...

— Τότε λοιπὸν πάρε τὴν «Ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς» ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου... Νὰ, εἶν’ ἐκεῖνο τὸ βιβλίον μὲ τὸ κόκκινο δέσιμο... Ἐχει καὶ πολὺ ὠραῖες εἰκόνες...

Ἡ Μηλιά ἀνέθηκε σ’ ἕνα κάθισμα γιὰ νὰ φτάσῃ τὸ βιβλίον. Τὸ ἐπῆρε, τὸ ἀνοίξε ἐπάνω στὸ τραπέζι κι’ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ τὸ κεφάλαιον ποὺ ἔγραφε γιὰ τὶς δυσκολίες τὶς ὁποῖες ὁ Κολόμβος συνάντησε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἀπ’ τὴν Ἰσπανία γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ Νέου Κόσμου.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες σελίδες τὰ μάτια τῆς Μηλιάς ἀστράψανε ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορίας αὐτῆς, ἡ φωνὴ τῆς ὀλοένα καὶ ζωηρευε καὶ ἀπέδιδε περίφημα ὅλες, καὶ τὶς πιὸ λεπτὲς ἀκόμα ἀποχρώσεις, τῆς διηγῆσεως.

— Μπράβο, μπράβο!... τῆς εἶπε τότε ὁ κ. Ντουμάν. Πραγματικὰ ξέρεις καὶ διαβάζεις πολὺ ὠραῖα! Θὰ σὲ χρησιμοποιοῦν γιὰ ἀναγνώστριά μου ὡς ὅτου νὰ θεραπευθοῦν τὰ μάτια μου. Σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ βιβλίον;

— Πάρα πολὺ, κύριε! ἀποκρίθηκε ἡ Μηλιά. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ἀληθινὰ αὐτὸς ὁ Κολόμβος ἦτανε ποὺ ἀνακάλυψε τὴ Νέα Γῆ;

— Δηλαδὴ ἕνα μέρος τῆς Νέας Γῆς, τῆς εἶπε ὁ κ. Ντουμάν. Αὐτὸ συνέβη στὰ 1492. Τότε ἀκόμα δὲν ἤξερε κανεὶς ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη ἡπειρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὀκεανοῦ. Καὶ ἡ ἡπειρος αὐτὴ ὠνομάσθηκε Ἀμερικὴ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ θαλασσοπόρου ὁ ὁποῖος συνέχισε τὶς ἐρευνες τοῦ Κολόμβου. Ἀδικὸ πρᾶγμα ὅμως!... Γιατὶ ἡ Ἀμερικὴ εἶχε πειὰ ἀνακαλυφθῆ ἀπ’ τὸν προκάτοχόν του...

— Καὶ γιατί ἐγίνε αὐτὴ ἡ ἀδικία,

— Γιατὶ, παιδί μου, ἡ δικαιοσύνη εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα σ’ αὐτὸν τὸν κόσμον!... Παράδειγμα ὁ Κολόμβος, τὸν ὁποῖο δυστυχῶς ὁ Φερδινάνδος, ποὺ βασίλευε τότε στὴν Ἰσπανία, ἀντὶ νὰ τὸς ἀνταμείψῃ, ὅπως ἔπρεπε, τὸν ἄφησε νὰ πεθάνῃ φτωχὸς καὶ ἔρημος στὴ Σεβίλλη, στὰ 1506.

— “Ὅστε λοιπὸν φαίνεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις του αὐτῆ, δὲν θὰ ἦταν καὶ πολὺ σπουδαία, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀντήμειψαν.

— Ἀπεναντίας!... Ἦτανε σπουδαιότατη... Διάβασε καὶ θὰ ἰδῆς...

Ἡ Μηλιά ἐξακολουθῆσε τὴν ἀνάγνωσι καὶ πάλι τὴν διέκοψε, γιὰ ν’ ἀκούσῃ τὸν κ. Ντουμάν, ὁ ὁποῖος τῆς ἐξηγοῦσε πότε τοῦτο καὶ πότε ἐκεῖνο καὶ τὴ ρωτοῦσε διάφορα πρᾶγματα, περιέργως νὰ βλέπῃ τί ἐντύπωσι κάνανε στὴ μικρὴ του ἀναγνώστριά ἢ περιπέτειες τοῦ Κολόμβου.

Ἔτσι, πότε μὲ τὴν ἀνάγνωσι καὶ πότε μὲ τὶς διηγῆσεις,

πέρασε ἡ βραδυὰ χωρὶς νὰ τὴν καταλάβουν.

— Ξέρεις ὅτι κοντεῦει ἡ ὥρα ἔντεκα; εἶπε ὁ κ. Ντουμάν... Εἶνε καιρὸς νὰ πλαγιασοῦμε;

Ἡ Μηλιά σηκώθηκε ἀπ’ τὴν καρέκλα τῆς καὶ εἶπε;

— Καληνύχτα σας, κύριε!...

Καὶ, ἀφοῦ ἀναψε ἕνα κερὶ, χαιρέτησε τὸν κύριόν τῆς μὲ θαυμάσια ὑπόκλισι καὶ πρόσθεσε:

— Καὶ μὲ συγχωρῆτε, ἂν ἐφλυάρησα τόσο καὶ σὰς κούρασα...

— Δὲν μὲ κούρασε καθόλου... Ἀπόδειξις ὅτι θὰ σὲ καλέσω καὶ αὔριο τὸ βράδυ γιὰ νὰ ἐξακολουθήσομε τὴν ἀνάγνωσι.

Καὶ πραγματικὰ τὴν κάλεσε τὴν ἄλλη ἡμέρα, καὶ τὴν ἄλλη, καὶ τὴν ἄλλη...

Παρ’ ὅλα αὐτὰ, ἡ κ. Ντουμάν ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ βλέπῃ μὲ καλὸ μάτι τὴν ἐξοικειῶσι αὐτῆ τῆς Μηλιάς μὲ τὸν κ. Ντουμάν, ἡ ὁποία ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινότανε μεγαλύτερη. Ἀπὸ τὴ φαντασία τῆς περνοῦσε διαρκῶς ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἀνδράδελφός τῆς θ’ ἀπεκλήρωνε χωρὶς ἄλλο τὸν γιὸν τῆς Ἰούλιο, καὶ ὅτι ἡ κολοσσιαία περιουσία του θὰ περιήρχετο στοὺς δυὸ μικροὺς «τυχοδιώκτες», ὅπως ἔλεγε τὴ Μηλιά καὶ τὸ Γιαννάκη. Κι’ ὅσο τὸ συλλογιζότανε αὐτὸ, τόσο περισσότερο τοὺς μισοῦσε καὶ ζητοῦσε νὰ βρῆ ἕνα τρόπο γιὰ ν’ ἀπαλλαγῇ ὀριστικὰ ἀπ’ αὐτοὺς.

— Ἄκου νὰ σοῦ πῶ! εἶπε μιὰ μέρα στὴν οἰκονόμο τῆς. Ἀπὸ σήμερα νὰ μοῦ στέλνης τὰ ἀσπρόρρουχά μου μὲ τὴ Μηλιά... Ἐνδιαφέρομαι πολὺ γι’ αὐτὸ τὸ κορίτσι καὶ θέλω νὰ μ’ ἀγαπήσῃ λιγάκι...

Ἡ Πολυξένη ἐκπληκτῆ γι’ αὐτὸ ποὺ ἄκουσε, κύτταξε τὴν κυρία τῆς στὰ μάτια, καὶ προσπαθοῦσε νὰ διαβάσῃ στὴν ἔκφρασί τῆς, τί ἀκριβῶς ἐννοοῦσε μ’ αὐτὰ τὰ λόγια...

Ἡ κ. Ντουμάν ὅμως τῆς γύρισε ἀμέσως τὰ νῶτα, μὲ τὴν πρόφρασι ὅτι κάτι ζητοῦσε νὰ βρῆ στὸ συρτάρι τῆς καὶ τῆς πρόσθεσε:

— Πήγαινε τώρα, καλὴ μου Πολυξένη. Δὲν σὲ χρειάζομαι πειὰ καὶ στείλε μου ἐδῶ τὴ Μηλιά...

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ἐμπαινε στὸ δωμάτιόν τῆς ἡ Μηλιά, μ’ ἕνα μεγάλο πανέρι γεμάτο ἀσπρόρρουχα, τὰ ὁποῖα ἀράδιασε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Μήπως θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε, κυρία; ρώτησε ντροπαλά.

— Ναί... Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι κάποτε νὰ μὲ βλέπῃς; Τὸ ἔχω παράπονο!... Μοῦ φαίνεται πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ ἤθελα πολὺ νὰ σὲ συμβουλεύω καὶ νὰ σὲ ὀδηγῶ. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἐδῶ στὴ Λάνδη, οὔτε ὁ κ. Γκαζι, οὔτε ὁ κ. Ντουμάν, οὔτε κανεὶς ἄλλος, εἶνε κατάλληλος γιὰ νὰ διδάξῃ μιὰ κόρη τῆς ἡλικίας σου, πῶς πρέπει νὰ φέρεται... Ἡ Πολυξένη μοῦ εἶπε ὅτι ἔχεις μιὰ θεία στὸ Παρίσι καὶ ὅτι ἐκεῖ σκοπεύατε νὰ πάτε μὲ τὸν ἀδελφόν σου, ὅταν σὰς βρήκανε καὶ σὰς φέρανε ἐδῶ. Ἐχεις δίκηο νὰ ζητᾶς τὴ θεία σου, γιατί εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς ποὺ σοῦ ἔμεινε... Δὲν εἶν’ ἔτσι;

— Μάλιστα, κυρία. Εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου.

— Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ, εἶνε μιὰ δευτέρη μητέρα σας. Καὶ εἶνε εὐκόλο νὰ τὴν βρῆτε στὸ Παρίσι;...

— Δὲν θὰ εἶνε δύσκολο... Μὰ ἐμεῖς δὲν εἶχαμε χρήματα γιὰ νὰ ἐξακολουθήσομε τὸ ταξίδι μας...

— Ἄ! ὅσο γι’ αὐτὸ, μὴν ἀνησυχῆτε... Θὰ σὰς δώσω ἐγὼ... Ὅταν ἔχη κανεὶς συγγενεῖς, δὲν εἶν’ εὐχάριστο νὰ μένῃ μὲ ξένους...

— Μὰ... πῶς;... Ἄν ἔφευγα... ἂν ἄφηνα ἔτσι τὸν κ. Ντουμάν;... Τί θὰ ἔλεγε;

— Μπᾶ!... Τί θὰ ἔλεγε;... Τίποτε δὲν θὰ ἔλεγε!... Πρέπει νὰ σκεφθῆς καὶ σὺ καὶ ὁ ἀδελφός σου, ὅτι ὁ κ. Ντουμάν, μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν σὰς γνωρίζει... Γι’ αὐτὸν εἰσθε ξένοι... καὶ μάλιστα, ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι δὲν θὰ πῆς σὲ κανέναν τίποτε, θὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι, ποὺ θὰ σὲ καθησυχάσῃ ἀμέσως γιὰ ὅλα. Χρειάζεται ὅμως ἀπόλυτη ἐχεμύθεια.

— Ἄν εἶνε γιὰ καλὸ τοῦ κ. Ντουμάν, σὰς ὑπόσχομαι, κυρία, ὅτι δὲν θ’ ὀνοίξω καθόλου τὸ στόμα μου...

— Λοιπὸν, ἄκουσε τί μοῦ εἶπε, πρὸ ὀλίγου καιροῦ ὁ κ. Ντουμάν: «Γιατὶ δὲν παίρνεις κάποτε τὴ Μηλιά στὸ δωμά-

σου; Ήσθ θά μπορούσες αξιόλογα νά μάθης τούς σκοπούς της καλύτερα από μένα. Είπε βέβαια καλό κορίτσι. Δεν έχω καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Ήν τούτοις δεν μπορώ νά φορτωθώ αυτήν και τόν αδελφό της για πάντα στο σπίτι μου... Κύτταξε λοιπόν, αν μπορής, νά τής υποβάλης τήν ιδέα νά πάη νά βρῆ τή θεία της... Για τὸ ταξίδι της αὐτὸ θά τῆ βοηθοῦσα κι' ἐγὼ καί θά τῆς ἔδωκα λίγα χρήματα... Ἔτσι νομίζω ὅτι θά ἦταν πολὺ καλύτερα...

Ἡ Μηλιά εἶχε γίνεи κατάχλωμη.

— Ἔτσι σὰς εἶπε ὁ κύριος Ντουμάν; ρώτησε ἡ Μηλιά με φωνὴ πού ἔτρεμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ της.

— Βέβαια...

— Ἐμένα ὅμως με διαβεβαίωσεν ὅτι θά μὰς κρατοῦσε ἐδῶ κοντά του...

— Τότε φαίνεται πὼς ἄλλαξε γνώμη, ἀφοῦ μ' ἐπεφόρτισε ἔμένα νὰ σὰς δείξω τί πρέπει νὰ κάνετε...

— Καί πότε, νομίζετε, ὅτι πρέπει νὰ φύγουμε, κυρία;

— Τὸ πολὺ, ὅστερ' ἀπὸ ὀχτῶ ἡμέρες... Μὰ πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ σοῦ φύγη οὔτε λέξις ἀπὸ ὅ,τι σοῦ εἶπα... Τὸ ἀκούς; Ὁ κ. Ντουμάν θά δυσαρεστηθῆ πολὺ ἀν μάθῃ ὅτι σοῦ ἀνεκοίνωσα τίς σκέψεις του... Πρέπει νὰ φανῆ ὅτι φεύγεις μόνη σου... Ἐκουσίως, χωρὶς καμμιὰ ξένη ἐπιρροή...

— Θά σὰς ὑπακούσω, κυρία... Μὰ δὲν ξέρετε πόσο με λυπεῖ αὐτό...

Καί ἡ Μηλιά δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα...

— Μὴ κλαῖς, κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ κ. Ντουμάν. Ἄφησε νὰ εἶδῃ πόσο καλύτερα θά εἶσαι στῆς θείας σου ἀπ' ἐδῶ. Ἐλα... πῆγαινε τώρα, καὶ πρό παντός σιωπὴ καὶ ἐχεμύθεια...

— Ἐννοια σας, κυρία!... Ὁ πατέρας μου μ' ἔμαθε νὰ κρατῶ τὸ λόγο μου... Λοιπὸν δὲν με χρειάζεσθε πειὰ;

— Ὁχι, παιδί μου. Πῆγαινε...

Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε πολὺ εὐκόλο νὰ κάνῃ κανεὶς πάντα τὸ κακό...

Μόλις ἔφυγε ἡ Μηλιά, ἡ κ. Ντουμάν μετανόησε γιὰ ὅ,τι τῆς εἶχε πῆ... Ἄν ἡ Μηλιά — σκεπτότανε — πρὶν φύγῃ ἔκανε λόγο στὸν οἰκοδεσπότη καὶ ἀν ἐκεῖνος τὴν ἐπέζε νὰ ἐξηγηθῆ καὶ ἔτσι μάθαινε τὴ μηχανογραφία της;... Ὡ! Ποτὲ βέβαια δὲν θά συγχωροῦσε γι' αὐτὸ τὴ νύφη του! Μὰ πάλι ἡ Μηλιά εἶχε ὀρκιστῆ με τόσο εὐλικρίνεια νὰ κρατήσῃ αὐτὸ τὸ μυστικό!... Ἐπειτα ὁ κίνδυνος πού διέτρεχε ὁ Ἰούλιος ἀπ' τοὺς ξένους ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ὤφειλε με κάθε τρόπο νὰ διώξῃ τὰ δυὸ αὐτὰ ὄρφανα ἀπ' τὴ Λάνδη...

Ἐντωμεταξὺ ἡ Μηλιά, ἀφοῦ ἔβαλε στὴ θέσι του τὸ πανέρι της, κατέθηκε μελαγχολικὴ τὴ σκάλα καὶ βγῆκε ἔξω στὸ δάσος... Ἦθελε ἐκεῖ νὰ μείνῃ μόνη, νὰ κρύψῃ μέσα στὰ δέντρα τὴ θαθεῖα της λύπη... Ὡ! Πόσο λίγος ἦταν ὁ εὐτυχισμένος καιρὸς πού πέρασε στὴ Λάνδη!... Καὶ ὅμως αὐτὴ νόμιζε πὼς θά διακοῦσε παντοῦρεντῆ, Λάνδρια!... Ἀγαποῦσε ὅμως τόσο πολὺ τὸν κύριό της, πού ἔπρεπε τώρα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ θάρος αὐτῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἀφοῦ ἔτσι ἐκεῖνος θά εὐχαριστιότανε...

Καὶ ὅσο συλλογιζότανε αὐτὰ τὰ πράγματα ἡ Μηλιά, τόσο ἀφθονώτερα τρέχανε τὰ δάκρυά της... Ἐν τούτοις εἶχε πάρει πειὰ τὴν ἀπόφασί της... Θά ἔφευγε...

Ἐστερ' ἀπὸ τὸ γεῦμα, ὅταν — ὅπως πάντα — πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ντουμάν καὶ πρὶν ἀκόμα ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσι, τοῦ εἶπε:

— Ἦθελα νὰ σὰς πῶ, κύριε κάτι: Θέλω πολὺ, νὰ πάω στὴ θεία μου, στὸ Παρίσι...

— Μπᾶ! ἔκανε ἐκπληκτος ἐκεῖνος... Τί ιδέα εἶν' αὐτὴ πού σοῦ ἦρθε;

— Ἡ θεία μου εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενῆς πού ἔχω στὸν κόσμο... καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν βρῶ...

— Καλὲ, τί εἶν' αὐτὰ πού μοῦ λές;

— Εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μου, κύριε καί...

— Μὰ, μήπως τὴν ἔχεις ἰδῆ ποτέ; Μήπως τὴν ξέρεις καθόλου;

Ἡ Μηλιά σηκώθηκε μὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ περπατήσῃ...

— Ὁχι, ἐγὼ εἶπα ὅτι θέλω νὰ φύγω, γιὰ νὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ θεία μας στὸ Παρίσι...

— Τρελλάθηκες;

— Τώρα πειὰ αὐτὴ εἶνε ἡ μητέρα μας, καὶ πρέπει νὰ τὴν βροῦμε...

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πῆγαινε μόνη σου... Ἐγὼ δὲν τὸ κουνᾶω ἀπ' ἐδῶ μέσα... Ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅλους σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Καὶ τὸ Ζοζό, καὶ τοὺς σκύλους, καὶ τὸν κ. Γκαζι, καὶ τὴ μαγεῖρισσα καὶ τὴν κυρία Πολυξένη, καὶ τὰ ἄλογα καὶ τὸν κ. Ντουμάν, πού φάνηκε τόσο καλὸς γιὰ μᾶς... Ἄ! εἶσαι ἀχάριστη νὰ θέλῃς ν' ἀφήσῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους...

Ἀχάριστη!... Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐπίσης τὴν ἀνόμαζε ἀχάριστη, ὅπως καὶ ὁ κ. Ντουμάν... Καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ ἀδελφός της ἀρνιόταν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ...

— Ἐλα, μικρούλα μου, τῆς εἶπε ὅστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Γιαννάκης νλυκά. Ξέρω ἐνῶ... Τὰ λές ἔτσι αὐτὰ γιὰ νὰ με πειράξῃς... Ἐ; Ὁ κ. Ντουμάν ὑποσέθηκε νὰ μᾶς κρατήσῃ ἐδῶ γιὰ πάντα... Καὶ ὁ κ. Γκαζι μοῦ ὑποσέθηκε νὰ με κάνῃ ἀξιωματικό τοῦ Ναυτικοῦ... Ἐλα, λοιπὸν, πές μου το... Δὲν ἤθελες νὰ με πειράξῃς;... Γέλασε λοιπὸν, ἀφοῦ μ' ἔκανε νὰ σοῦ βοηθῶ τόσο...

— Ὁχι, Γιαννάκη μου, ἐγὼ θά φύγω... Ἄν θέλῃς ὅμως, ἐσθ μπορεῖς νὰ μείνῃς... Ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ καλύτερο.

— Ὁχι, δὲν τὴν εἶδα ποτέ μου. Μὰ, ξέρω, πὼς θά χαρῆ πολὺ ὅταν μὰς δῆ... Ἔτσι μοῦ ἔλεγε πάντα ἡ μητέρα μου...

— Ὡστε, λοιπὸν, γιὰ μιὰ θεία, πού δὲν τὴ γνωρίζεις, πού δὲν τὴν εἶδες ποτέ σου, μ' ἀφήνεις ἔμένα, πού σ' ἐπῆρα στὸ σπῆτι μου καὶ σ' ἐπεριποιήθηκα καί... Ἄ! Σὲ βεβαίῳ, πὼς τέτοια ἀχαριστία δὲν τὴν περίμενα ποτέ μου ἀπὸ σένα!...

— Κύριε... ψιθύρισε ἡ δυστυχισμένη Μηλιά, μ' ἀπελπισία...

— Πολὺ καλὰ!... Ἀφοῦ τὸ θέλεις... φύγε! Μὰ στάσου πρῶτα νὰ γράψω στὸ Παρίσι καὶ νὰ πάρω πληροφορίες περὶ τῆς θείας σου, νὰ ἰδοῦμε ἀν ζῆ τοῦλάχιστον!... Πὼς ὀνομάζεται;

— Αἰκατερίνη Κρουζιλιά.

— Ποῦ μένει;

— Δὲν ξέρω...

— Καὶ με τέτοιες πληροφορίες θά πᾶς νὰ ζητήσῃς τὴ θεία σου σὲ μιὰ πόλι πού ἔχει δυόμισι ἑκατομμύρια κατοίκους;

— Μὰ... κύριε...

— Τί, κύριε; ἔκανε θυμωμένος ὁ κ. Ντουμάν. Καλὰ, φθάνει... μπορεῖ τώρα νὰ πηγαίνῃς... Δὲν σὲ χρειάζομαι πειὰ...

Καὶ ὁ οἰκοδεσπότης τῆς ἔδειξε τὴν πόρτα.

Ἡ Μηλιά σηκώθηκε, μὰ νόμισε πὼς δὲν θά εἶχε τὴ δύναμι νὰ περπατήσῃ. Τόσο μεγάλῃ ἦταν ἡ συγκίνησίς της.

Ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό της καὶ κάθησε ἐκεῖ πολὺ συλλογισμένη... Ἐτελείωσε λοιπὸν! Θά ἔφευγε καὶ ὁ εὐεργέτης της, ὁ κ. Ντουμάν, θά τὴν περνοῦσε γιὰ ἀχάριστη! Ὁ θυμὸς ὅμως τοῦ κ. Ντουμάν καὶ πρὸ πάντων ἡ λύπη του, ὅταν τοῦ εἶπε ὅτι θά ἔφευγε, τῆς φαινότουσαν πράγματα τελείως ἀνεξήγητα καὶ τὴν εἶχαν φέρει σὲ μεγάλη ἀπορία...

— Μὰ γιατί τόσο λύπη, ἀφοῦ τοῦ δίνουμε θάρρος; συλλογιζότανε. Ἄν δὲν εἶχα ὑποσχεθῆ νὰ σιωπήσω, θά τὸν ρωτοῦσα νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο... Καὶ ὁ Γιαννάκης τὸ λυπηθῆ πολὺ καὶ θά μ' ἐρωτήσῃ... καὶ ὁ κ. Γκαζι θά με μαλλώσῃ... Ἄχ! Θεέ μου! Τί δυστυχισμένη πού εἶμαι!...

Ὅταν τὸ βράδυ ὁ Γιαννάκης ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό τους νὰ κοιμηθῆ ἡ ἀδελφὴ του δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Τοῦ εἶπε μόνο ὅτι ἦταν πολὺ κουρασμένη καὶ προσποιήθηκε ὅτι κοιμάται...

Τὸ πρωῒ ὅμως, τὸ κόκκινα μάτια της καὶ τὰ ὠχρὰ μάγουλά της, τρουάσανε τὸν Γιαννάκη.

— Τί ἔχεις, Μηλιά; Μήπως εἶσαι λυπημένη;... Πές μου γρήγορα.

Ἡ Μηλιά σκέφτηκε μ' ἀσπιγμὴ καὶ ὅστερ' ἀπὸ ψιθύρισε μελαγχολικῶς:

— Ἀπᾶνω, γιατί πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Λάνδη.

— Μὰ; διώχνουν; φώναξε ὁ μικρὸς...